

Arrest

**nr. 208 330 van 28 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Marc SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 22 augustus 2018 houdende bevel tot terughrijving (bijlage 11) en tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, beide aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekster en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 augustus 2018 wordt de verzoekster, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, door de grensinspectie te Zaventem, komende van Yerevan (Armenië), opgehouden aan de grenscontrole en wordt ten aanzien van haar een beslissing tot terughrijving (bijlage 11) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekster wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“TERUGDRIJVING

Op..... om uur, aan de grensdoorlaatpost,
werd door ondergetekende,¹
de heer / mevrouw :
naam M. (...) voornaam K. (...)
geboren op 30.09.1978 te Tbilissi geslacht (m/v) Vrouwelijk
die de volgende nationaliteit heeft Russische Federatie
afkomstig uit Yerevan met SN2900 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

X (A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Betrokkene legt een Russisch document en een Franse verblijfstitel voor. Echter het Russisch document is geen geldig paspoort of geldig vervangend reisdocument. Zodoende beschikt betrokkene niet over een geldig reisdocument welk haar identiteit kan aantonen en haar de toegang tot het Schengengrondgebied kan verlenen.
(...)”

1.2. Op 22 augustus 2018 wordt ten aanzien van de verzoekster tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekster wordt ter kennis gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Tijdigheid

2.1.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terughrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.1.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering.

Te dezen werden de bestreden beslissingen op 22 augustus 2018 aan de verzoekster ter kennis gebracht. Bijgevolg beschikte zij met ingang van 23 augustus 2018 en in toepassing van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid, *iuncto* artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een termijn van *in casu* tien dagen om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

De onderhavige vordering is bijgevolg tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

2.2. Voorwerp

De tweede bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

Voor zover de verzoekster zich met haar beroep richt tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, tweede lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre ze gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

De vordering zal dan ook verder onderzocht worden in de mate dat zij gericht is tegen de eerste bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing).

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 41 van de Vreemdelingenwet en van artikel 5, vierde lid, van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn).

De verzoekster stelt dat zij een geldig bewijs van identiteit bijbracht. Zij onderbouwt deze stelling als volgt:

“Verzoekster bewijst alle elementen van haar identiteit inclusief haar nationaliteit.

Zij bracht een geldig Franse verblijfstitel bij en een vervallen Russisch paspoort.

Er dient opgemerkt te worden dat bij haar heenvlucht, ze zonder probleem de grenscontrole was gepasseerd en op het grondgebied van het Rijk werd toegelaten in Armenië.

Bij de aankomst op de luchthaven beschikte verzoekster niet over een geldig Russisch reispas. Doch was verzoekster in het bezit van een geldig Franse verblijfstitel waarvan de geldigheid niet in vraag gesteld werd.

Het valt moeilijk in te zien hoe een beslissing tot teruggrijving kan worden genomen ten aanzien van iemand die op regelmatige wijze tot het Schengengrondgebied kan verblijven en in het bezit is van haar Franse verblijfstitel.

De beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats aan de grens gelegen plaats luidt als volgt: "Betrokkene legt een Russisch document en een Franse verblijfstitel voor. Echter het Russisch document is geen geldig paspoort of geldig vervangend reisdocument. Zodoende beschikt betrokkene niet over een geldig reisdocument welk haar identiteit kan aantonen en haar de toegang tot het Schengengrondgebied kan verlenen."
De motivering op dit vlak is ondeugdelijk.

Zij heeft een geldige documenten voorgelegd om haar toegang tot het -Schengengrondgebied te bewijzen. Bovendien werd zij begeleid door haar echtgenoot, die over een geldige reistitel beschikt."

Vervolgens citeert de verzoekster artikel 41, §§ 1 en 2, van de Vreemdelingenwet en betoogt zij dat de bestreden beslissing, zonder aan haar de mogelijkheid te geven te bewijzen dat zij geniet van het vrij verkeer en verblijf, niet te verenigen is met deze bepaling en met artikel 5, vierde lid, van de Burgerschapsrichtlijn.

3.3.2.2.1. Artikel 41 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Als de burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggrijving over te gaan in de gelegenheid om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op een andere wijze te laten vaststellen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn

2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 3. De houder van een identiteitskaart of van een paspoort afgegeven door de Belgische overheden, wordt zonder formaliteit tot het grondgebied van het Rijk toegelaten, zelfs wanneer zijn nationaliteit wordt betwist of wanneer dit document vervallen is.

§ 4. Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EG) nr. 539/2001, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

Artikel 5.4 van de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 41, § 2, vierde lid, van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, luidt als volgt:

“4. Wanneer de burger van de Unie of het familielid dat niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, niet over de vereiste reisdocumenten of, in voorkomend geval, de nodige visa beschikt, stelt de betrokken lidstaat deze persoon alvorens tot uitzetting over te gaan binnen redelijke grenzen in de gelegenheid de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.”

De voorgaande bepalingen hebben betrekking op burgers van de Unie (artikel 41, § 1, van de Vreemdelingenwet) en op familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de Vreemdelingenwet (artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet; artikel 5.4 van de Burgerschapsrichtlijn).

Te dezen blijkt niet dat de verzoekster, die de Russische nationaliteit verklaart te hebben, een burger van de Unie is. Tevens voert de verzoekster niet aan dat zij een familielid is van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de Vreemdelingenwet. Zij laat enkel gelden dat zij een geldige Franse verblijfstitel heeft. Zij voert evenwel niet aan – en uit de stukken van het administratief dossier blijkt op het eerste gezicht niet – dat zij deze verblijfstitel heeft bekomen in haar hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. In tegendeel, ter terechtzitting gevraagd op grond waarvan de verzoekster haar Franse verblijfstitel had bekomen, stelde haar raadvrouw dat deze werd bekomen naar aanleiding van een regularisatieprocedure, wat steun vindt in de stukken van het administratief dossier.

Nu er *in casu* op het eerste gezicht geen aanwijzingen zijn dat de verzoekster een burger van de Unie of een familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de Vreemdelingenwet zou zijn, zijn de door haar geschonden geachte bepalingen niet op haar van toepassing. De verzoekster toont bijgevolg *prima facie* niet aan dat haar de mogelijkheid moest worden gegeven te bewijzen dat zij geniet van het vrij verkeer en verblijf.

Een schending van artikel 41 van de Vreemdelingenwet en van artikel 5.4. van de Burgerschapsrichtlijn kan *prima facie* niet worden aangenomen.

3.3.2.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3, eerste lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen.

In artikel 3, eerste lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet staat het volgende:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Artikel 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat de omstandigheden bepaalt waarin een vreemdeling wordt toegelaten om het Rijk binnen te komen, luidt als volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.”

Te dezen wordt de verzoekster met de bestreden beslissing de toegang tot het grondgebied van het Rijk geweigerd omdat het Russische document dat zij voorlegt geen geldig paspoort of geldig vervangend reisdocument is.

Dit motief vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt immers dat de geldigheid van het Russisch paspoort van de verzoekster op 8 oktober 2007 reeds verstreken was.

Wat betreft de door de verzoekster voorgelegde geldige Franse verblijfstitel, wordt er op gewezen dat dit geen met een paspoort *“gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt”* is. Evenmin betreft dit een document dat vereist is *“krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit”*.

Aldus wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gesteld dat de verzoekster niet in het bezit is van een geldig reisdocument. De omstandigheid dat zij werd begeleid door haar echtgenoot, die wel over een geldige reistitel beschikt, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Aldus maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de steller van de bestreden akte op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.2.2.3. Waar de ter zitting verschijnende raadvrouw van de verzoekster ter terechtzitting nog stelt dat er geen grondig onderzoek heeft plaatsgevonden, nu de verzoekster om 5u36 werd onderschept en de bestreden beslissing om 8u26 werd genomen en om 8u45 werd betekend, daar waar de vragenlijst pas om 9u07 werd ingevuld, beperkt zij zich tot een theoretisch betoog, zonder *in concreto* aan te geven in welk opzicht het invullen van de vragenlijst voor het nemen van de bestreden beslissing een invloed had kunnen hebben op de strekking van de bestreden beslissing. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij is overgegaan tot een beslissing tot teruggrijping omdat de verzoekster niet over een geldig paspoort of een geldig vervangend reisdocument beschikte. Gelet op het voorgaande vindt deze motivering steun in de stukken van het administratief dossier. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekster, kan de ter terechtzitting ontwikkelde grief dan ook niet tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing leiden.

3.3.2.2.4. Het enig middel is op het eerste gezicht niet ernstig.

3.3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

D. DE BRUYN